

cions, que respon als mateixos plantejaments de la cultural, funciona essencialment a partir del simulacre. Com que no hi ha una base sòlida, ni les infraestructures necessàries, ni gairebé res de res, és només d'una aparença d'alta cultura que s'obté el reconeixement. Com que és corrent que el món musical subsisteixi precàriament, dependent de subvencions ridícules i pendulars, que corals, orquestres i altres entitats ocupin locals inadequats, que es condicioni la continuïtat d'iniciatives quan han tingut èxit inqüestionat, és ben lògic, dèiem, que tots plegats ens embarquem, il·lusionats, en projectes d'aquesta mena. És l'any Mozart.

Que ningú no es pensi que qüestionem les iniciatives musicals que han pogut arribar a bona fi en aquest any mozartí. És de lloar la dedicació i la bona disposició de tothom, que haurà permès fer arribar l'obra del salzburguès al gran públic, en definitiva, divulgar música d'una qualitat extraordinària. Però no hauríem d'oblidar, per exemple, els contemporanis de Mozart a casa nostra. Jordi Savall, d'una manera encomiable, n'ha recuperat una òpera excepcional, però encara la feina de recerca és immensa i podem tenir més sorpreses. Cal que la política cultural que es fa en aquest país respongui més clarament a les necessitats existents. Només així podrem començar a bastir una infraestructura musical sòlida i amb projectes propis, que deixi d'anar a remolc de les ambicions culturals dels altres. I que Mozart ens hagi perdonat.

**Francesc Feliu
Sadurní Martí**

LA CATEDRA FERRATER MORA O LA GIRONA FILOSÒFICA DE VISITA OBLIGADA

No sé si és just, però vivim en una cultura que, ens agradi o no, moltes vegades opera en termes comparatius. Qualsevol esdeveniment social, per marginal, especialitzat o minoritari que sigui, té el seu homòleg en aquells altres esdeveniments multitudinaris, que precisament són populars d'acord amb la seva capacitat d'acaparar l'atenció de les masses.

Els exemples exposats a continuació segurament són desafortunats, però si el «Simpòsi Wittgenstein», celebrat a Girona ara fa dos anys, havia estat un esdeveniment històric en el camp de la filosofia i del pensament en general —no en va, era el primer acte d'aquest segle capaç de reunir els millors especialistes de la filosofia del pensador austríac, testimonis directes de les seves classes impartides a Cambridge i de donar una dimensió essencialment oberta a la reformulació del pensament wittgenstenià—, comparable a la transcendència esportiva que, posem per cas, poden tenir unes Olimpíades; igualment la concessió recent de la biblioteca personal de Ferrater Mora a la Càtedra de l'Estudi General de Girona

que porta el seu nom, ja s'ha d'inscriure en el llibre de les petites «fortunes històriques» que trastoquen el centralisme del pensament per dispersarlo positivament arreu de la perifèria. Dit d'una altra manera: l'atorgament d'aquest llegat és tan sorprenent com la concessió de l'organització dels Jocs Olímpics del 92 a la ciutat de Barcelona, en detriment d'un París en plena fase ascensionista com a capital europea.

Ineludiblement, el llegat de Ferrater Mora a la Càtedra de l'Estudi General de Girona augmenta els epicentres d'activitat filosòfica a Catalunya fins ara monopolitzats per Barcelona. Girona, amb la biblioteca personal de Ferrater Mora, es converteix en un centre obligat de documentació i estudi per tot aquell que estigui interessat a conèixer les parets mestres del pensament contemporani. Dit així, però, sembla com si aquesta asseveració traslluis cert xauvinisme provincià i una dosi de revenja que restitueixi l'equilibri en la pulsio de forces entre el centralisme cultural i aquells nuclis que advoquen per dispersar-lo. Òbviament, no és això. Per una banda, la responsabilitat de posseir un dels llegats més importants i ulteriors de l'exili català i espanyol ens obliga a dos replantejaments necessaris: 1/ El reconeixement que aquesta donació no neix del no-res, sinó d'una tasca d'activitat filosòfica que encara que breu, apareguda a Girona en els darrers quatre anys, ha estat intensíssima (pels carrers i auditoris de la nostra ciutat han circulat primeríssimes figures del pensament contemporani: Félix de Azúa, Bouveresse, Bernard-Henry Lévy, Vattimo, Ricoeur, Ferrater Mora, Tughendat, Victòria

Camps, Terricabras...

2/ Que seria absurd criticar la concentració del pensament per, posteriorment, caure en els pitjors tics d'aquesta manera negativa d'administrar la cultura (el pensament, per definició, és dispersiu i s'enriqueix amb l'acumulació i transmissió de bagatges).

Per altra banda, a part d'un motiu de sana satisfacció, doncs, la responsabilitat de posseir la biblioteca personal de Ferrater Mora, que s'haurà d'afegir a la interessantíssima col·lecció d'obres que versen sobre Wittgenstein, hi haurà l'imperatiu de no contradir l'essència del pensament tolerant, plural, aquiescent, eclèctic, gradual, «integracionista», d'un dels darrers grans filòsofs d'aquest segle.

Darrera aquesta «consecució històrica», en l'accepció més laudatòria de l'expressió però totalment descontaminada d'efluvis triomfalistes, s'hi amaga la «mà esquerra» del professor de l'EGG Josep Maria Terricabras i director de la Càtedra Ferrater Mora de Pensament Contemporani. La seva tasca de dinamització cultural i filosòfica a Girona, així com la peculiaritat innovadora del seu pensament, mereix ser estudiada en un capítol a part. Però, ben segur, ell ha estat un dels puntals bàsics a l'hora de fer nos possibles i abastables aquells versos que el poeta grec Kavafis dedica a Lisias, el gramàtic: «Així nosaltres podrem veure i honorar la seva tomba, / quan anirem a furgar enmig dels seus llibres». La resta, és a dir, el rendiment que en puguem treure d'aquest tresor en forma de llibre, ja depèn de nosaltres.

Lluís Muntada